

INDEN DET BLÅ LYS FALMER

Inden det blå lys falmer

© Simon Zander og Hi Reader 2022

Redaktør: Rikke Ella Andrup

Korrektur: Mai Odgaard Petersen

Omslag og grafisk opsætning: Simon Zander

Sat med Adobe Garamond Pro

Tryk: Scandinavian Book, Århus

2. udgave, 1. oplag 2022

ISBN 978-87-94320-27-6

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse
fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i
anmeldelser.

www.hireader.dk

INDEN
DET
BLÅ LYS
FALMER

SIMON ZANDER

JANUAR

KAPITEL 0

29. JANUAR

Hologrammet flimrer let mod himlen, og jeg presser øjnene sammen for bedre at kunne se. Det projekterede billede af Titus tårner sig op over husenes bliktage og våger over den sidste by i verden.

Jeg griber fat om vindueskarmens ru betonoverflade under mig og ser ind i hans levende, azurblå blik. Øjnene har næsten samme farve som himlen, de projekteres mod. De er fyldt med liv. Det blå danser rundt i regnbuehinden og skifter konstant nuance. Ansigtet er afslappet. Han må være afklaret.

Over hovedet tæller tallene ned: 0 dage, 0 timer, 1 minut og 33 sekunder.

32 sekunder.

31.

30.

Min mave knuger sig sammen. Radioen på reolen skratter under høje bifald, før Kommandantens stemme skærer igennem.

“Titus, vi hylder dig en sidste gang for dit forsvar.”

Klapsalverne tager til. Jeg trækker vejret dybt for ikke at lade mig rive med, men min hage bæver allerede.

“Du har talløse gange reddet dig selv, dit hold og byens borgere med dine portaler,” buldrer Kommandanten.

Titus’ smilende ansigt fylder himlen over byen, og bifaldet dunder i min radio. Tanken slår mig, om den kunne finde på at bukke under for støjen.

Sekunderne tæller ned, og intet i denne verden er mere dyrebart, end den tid der er tilbage. Da der er 60 sekunder igen, lukker Titus sine øjne.

Bifaldene toner ud.

En dyb stilhed lægger sig over radioen, og kun en svag støj fra gaden neden for mit vindue finder vej herop. Jeg tager selv del i stilheden og skæver ned på de respektløse, der færdes i gaderne, men mit blik drages hurtigt tilbage til projektionen på himlen. Hans ansigt er ubevægeligt. Gråstænket hår og linjeret hud omkring øjnene får ham til at se vis ud, begge dele fortæller historierne om hans heldåd. *Portalmageren* kalder de ham. Det bobler af stolthed i min mave.

0 dage, 0 timer, 0 minutter og 29 sekunder.

Tænk sig. For et år siden var Titus en helt almindelig mand uden evner eller hæder. Jovist, han boede i Blå Zone med visheden om, at det en dag kunne blive ham. I modsætning til mig. Mine hænder strammes til hårde kugler, så neglene borer sig ind i håndfladerne.

10 sekunder.

Jeg beundrer hans ro og husker paniske blikke, skrig og gråd fra de mange, der kom før ham. Han ligger blot der med lukkede øjne.

8 sekunder.

Kameraet bevæger sig væk fra Titus, så han skrumper ind på himlen. Han ligger udstrakt på et hvidt stenleje, der hæver ham op over grå sildebenssten. Fire skikkelser står ved hans side og våger.

5 sekunder.

Jeg trækker luft ind og indespærre den i mine lunger. Måske er det noget, jeg bilder mig ind, men det ser ud til, at Titus gør det samme.

3 ...

2 ...

1 ...

0 ...

Titus' krop falder næsten umærkeligt sammen, da et skrig flænger sig ud gennem radioen.

Kameraet bevæger sig kaotisk, mens tallene øverst på projektionen er begyndt at tælle ned på ny: 364 dage, 23 timer, 59 minutter og 57 sekunder.

Et hav af mennesker flimrer forbi på himlen, små glimt af azurblåt blinker fra deres øjne, men før jeg kan nå at fæstne blikket ved nogen, er kameraet videre. Det søger efter skriget, der endnu kratter og skratter sig ud af radioen.

Det finder sit mål og zoomer ind.

Det suser ned i menneskemængden, hvor en kvinde vrider sig på stenene, mens alle omkring er trådt et skridt tilbage.

“Vi har fundet den næste blåkraft!” bekendtgør Kommandanten.

Blåkraft.

Ordet giver genlyd i mit hoved, og jeg forsøger at ignorere den stikkende jalousi.

Kvinden på jorden skriger. Hun har lukkede øjne, og blåt lys skyder ud fra hendes underarme. Et kraftigt blåt mønster

bevæger sig under huden på armene, som en pulserende væske, der truer med at bryde igennem. Lysende bylder vokser sig store for så at trække sig sammen, mens kvinden vrider sig i smerte. Langt, sort hår filtrer sig om hendes hoved.

I et øjeblik flimrer hologrammet, og kvinden forsvinder fra himlen. Da hun vender tilbage, er hun ikke alene. To kvinder ligger ved siden af hende, en på hver side.

De er alle tre fuldkommen ens.

Jeg blinker, for jeg må se dobbelt, eller også er der noget i vejen med projektionen. Men de tre identiske kvinder er der endnu, og de følger hinandens bevægelser til præcision.

Hundredvis af mennesker mumler i radioen.

Kommandantens stemme lyder igen: “Det ser ud til, at vi allerede har fået det første indblik i hendes evne.”

De tre ens kvinder spærrer øjnene op, og det blå skær, der kiler sig ud, er det sidste, jeg ser, før udsendelsen bliver afbrudt.